

Sygn. akt: V C 4574/17

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział V Cywilny:

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Ścisła

Protokolant: Joanna Flajszer

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 r., w P.

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego (...) Sp. z o.o. w P.

przeciwko W. N.,

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. kosztami procesu obciąża w całości powoda i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz pozwanego 617,00 złotych;

SSR Marta Ścisła

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 3 listopada 2008 r. powód Miejskie (...) w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. N. kwoty 1.588 zł wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 195 zł od dnia 28 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 195 zł od dnia 29 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 195 zł od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 195 zł od dnia 1 lutego 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 195 zł od dnia 2 lutego 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 300 zł od dnia 22 marca 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 300 zł od dnia 6 maja 2008 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 13 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu w kwocie 30 zł.

W uzasadnieniu wskazano, iż zgodnie z art. 16 ust. 1 prawa przewozowego, pasażer, przez samo zajęcie miejsca w środku transportu komunikacji miejskiej powoda zawiera umowę przewozu, a tym samym zobowiązany jest do

zapłaty należności za świadczoną usługę. Nie posiadanie wymaganego biletu przejazdowego upoważnia powoda do wręczenia stosownego dokumentu opłaty dodatkowej, a pozwany zobowiązany do jej zapłaty w terminie 14 dni. Wobec niezachowania tego terminu powód zmuszony był skierować pisemny monit będący dalszą konsekwencją niewykonania przez pozwanego zobowiązań umowy przewozu, którego koszt wyniósł 13 zł (k. 2).

W dniu 9 stycznia 2009 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości przychylając się do żądania pozwu (k. 7).

Pismem z dnia 8 czerwca 2017 r. pozwany wniósł o uchylenie nakazu zapłaty, w związku z jego nieprawidłowym doręczeniem (k. 14).

Postanowieniem z dnia 25 września 2017 r. Sąd stwierdził, iż nakaz zapłaty wydany w dniu 9 stycznia 2009 r. w sprawie V Nc 18799/08 został doręczony pozwanemu w trybie art. 139§1 kpc (k. 20).

Pismem z dnia 11 października 2017 r. powód, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie roszczeń powoda jako bezpodstawnych i nieuzasadnionych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w oparciu o nakaz zapłaty wydany w niniejszej sprawie wszczął postępowanie egzekucyjne, w wyniku którego, komornik, w dacie 10 stycznia 2017 r. przekazał na konto powoda kwotę 3.565,16 zł z adnotacją o całkowitym zaspokojeniu wierzyciela. Wniosek pozwanego o uchylenie prawomocności nakazu zapłaty jest czynnością po terminie, licząc od daty powzięcia wiadomości o zakończonym postępowaniu egzekucyjnym. Ponadto wskazano, iż pozwany, w czasie 7-krotnej kontroli posługiwał się dowodem tożsamości o nr (...) P.: (...). Zmiana adresu zamieszkania, na którą powołuje się pozwany nie dowodzi, że w czasie kontroli posługiwała się ww. dokumentem tożsamości inna osoba (k. 24).

W dniu 19 października 2017 r. pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż dołączone do pozwu wezwania do zapłaty opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu zostały wystawione na dane osobowe pozwanego, jednak bez żadnego związku z przejazdem przez niego bez ważnego biletu. W wezwaniach tych wykorzystane zostały dane z dowodu osobistego nr (...), utraconego przez pozwanego w 2007 r. Wezwania nie zawierają podpisu pozwanego, a zostały złożone prawdopodobnie przez nieustaloną osobę lub osoby posługujące się dowodem osobistym utraconym przez pozwanego. Data wystawienia wezwania (...) – 23 kwietnia 2008 r. – przypada już po dacie wydania pozwanemu nowego dowodu osobistego w dniu 4 kwietnia 2008 r. Większość wezwań zawiera datę wystawienia w dni robocze i w godzinach wczesno-porannych. Pozwany w tym okresie zamieszkiwał w domu w M. i pracował w T. P., jako pracownik zakładu elektrotechnicznego w pełnym wymiarze czasu pracy i wracał z niej swoim prywatnym samochodem marki N. (...) o nr rej. (...), zakupionym w 2000 r. Pozwany wskazał, iż zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego niepodobna twierdzić, aby mieszkając w M. jeździł do pracy w T. P. komunikacją publiczną. Taka podróż, choć teoretycznie możliwa, obejmowałaby kilka przesiadek i trwała w najbardziej optymistycznym wariancie ponad dwie godziny w jedną stronę, zakładając idealne skomunikowanie poszczególnych środków komunikacji, które w rzeczywistości nie występuje. Tym samym pozwany nie mógł w tych datach i godzinach być w miejscach wskazanych na wezwaniach (k. 38-40).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie (k. 51).

Na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 r. pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, albowiem w jego ocenie pozew wprawdzie został wniesiony przed upływem rocznego terminu od nałożenia opłaty, jednak został tak wskazany nieprawidłowy adres zamieszkania pozwanego, a zatem nie można uznać, by pozew ten został wniesiony skutecznie (k. 56).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2007 r. pozwany W. N. utracił dowód osobisty nr (...) oraz prawo jazdy. W dniu 4 kwietnia 2008 r. pozwany wyrobił nowy dowód osobisty o nr (...).

W okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 31 grudnia 2011 r. pozwany W. N. był zatrudniony w PPHU (...) sp. z o.o. w T. P., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika zakładu elektrotechnicznego. Pozwany mieszkał wówczas w M., przy ul. (...) i codziennie dojeżdżał do pracy w T. P., na godz. 7 rano, własnym samochodem marki N. (...) o nr rej. (...). Praca była przez pozwanego wykonywana w różnych miejscach na terenie gminy T., P., a także poza granicami województwa, jednak na miejsce pracy pracownicy dowożeni byli busami.

Pozwany pod adresem os. (...) w P. mieszkał po ślubie i wyprowadził się w 9 grudnia 2004 r. po rozwodzie.

Dowód: zaświadczenie o wymeldowaniu k. 15, świadectwo pracy (k. 41), zeznania pozwanego W. N. (k. 54-55), zaświadczenie Prezydenta Miasta P. (k. 42), umowa ubezpieczenia OC (k. 43), informacja dot. naprawy pojazdu (k. 44), faktura za naprawę pojazdu (k. 45), dowód rejestracyjny (k. 46)

W dniach 13 grudnia 2007 r., 14 grudnia 2007 r., 17 grudnia 2007 r., 17 stycznia 2008 r., 18 stycznia 2008 r., 7 marca 2008 r. oraz 21 kwietnia 2008 r. osoba posługująca się utraconym przez pozwanego W. N. dowodem osobistym nr (...) oraz prawem jazdy, wydanym przed 19 marca 2008 r., korzystała z komunikacji miejskiej w P., na różnych odcinkach tras tramwajów, bez ważnego biletu na przejazd. W związku z powyższym, podczas kontroli biletów, kontroler spisał z okazanego dowodu osobistego dane pozwanego i wypisał druki wezwania do zapłaty, wzywający do uiszczenia opłat dodatkowych w wysokości 195 zł, a w dniach 7 marca 2008 r. i 21 kwietnia 2008 r. do opłaty dodatkowej w wysokości 300 zł.

Pismem z dnia 4 lipca 2008 r. powód skierował do pozwanego monit przedsądowy, wzywając do uiszczenia kwoty łącznie 1.657,10 zł, na którą składały opłaty dodatkowe, odsetki ustawowe oraz kwota 13,30 zł z tytułu kosztu monitu, w terminie do dnia 21 lipca 2008 r.

Pozwany, po otrzymaniu od powoda informacji o mandatach, udał się do zajezdni na ul. (...) w P., gdzie poinformował pracownika o zaistniałej sytuacji związanej z zagubieniem dowodu osobistego i okazał nowe dokumenty. Pracownik powoda „ściągnął” z komputera zapisy o 14 mandatach na nazwisko pozwanego i pokazał, że je resetuje.

Dowód: zeznania pozwanego W. N. (k. 54-55), druki opłaty dodatkowej wraz z monitem przedsądowym (k. 3-4)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

W myśl dyspozycji przepisu art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Sąd dał, co do zasady, wiarę przedłożonym przez strony dowodom z dokumentów prywatnych. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, iż część dokumentów została złożona w kserokopiach, jednakże strona pozwana nie kwestionowała ich zgodności z oryginałami, nie wnosząc o przedłożenie do akt sprawy oryginałów. Wobec powyższego Sąd uznał, iż stanowią one wiarygodny dowód pośredni, wskazujący na istnienie i treść dowodów właściwych. Zgodnie natomiast z art. 244 kpc dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co w nich zostało zaświadczone.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania pozwanego W. N., który wskazał przede wszystkim, iż w spornym okresie utracił dokumenty w postaci dowodu osobistego oraz nie korzystał on z komunikacji miejskiej, gdyż posiadał samochód, którym codziennie dojeżdżał do pracy. Zeznania pozwanego były spontaniczne i szczerze, a nadto znajdowały odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci dokumentów, wobec czego w ocenie Sądu brak było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (t.j. Dz. U. z 2000 r., Nr 50, poz. 601) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie z art. 33a. ust.1 prawa przewozowego, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty (ust. 3 art. 33a).

Przechodząc do oceny roszczeń finansowych powoda, który domagał się zapłaty kwoty łącznie 1.588 zł z tytułu nałożonych opłat dodatkowych oraz kosztów wystawienia monitu, należy na wstępie zwrócić uwagę, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 kc; por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/2003, opubl. w OSA 2005/3 poz. 12 str. 52; wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. w OSNC 1997/6-7 poz. 76, Palestra 1998/1-2 str. 204, Wokanda 1997/5 str. 8, z glosą A. Zielińskiego, Pal. 1998, nr 1-2, s. 204 i nast.).

W niniejszej sprawie pozwany zaprzeczył, aby w dniach oraz na odcinkach tras tramwajów wskazanych na drukach opłat dodatkowych wystawionych przez kontrolerów biletów podróżował komunikacją miejską bez ważnego biletu, podnosząc, iż utracił on dowód osobisty podany na drukach opłat dodatkowych, wobec czego nie mógł się nim w przedmiotowych okresach posługiwać. Na poparcie swoich twierdzeń pozwany przedstawił zaświadczenie Prezydenta Miasta P., z którego jasno wynika, iż w dniu 4 kwietnia 2008 r. został pozwanemu W. N. wydany nowy dowód osobisty o nr (...). Z powyższego wynika, iż w okresie, w którym kontrolerzy powoda wystawiali druki opłat dodatkowych za przejazd bez ważnego biletu, pozwany nie posiadał już dowodu osobistego w nich wskazanego, tj. o nr (...), a zatem nie miał możliwości nim posługiwać i legitymować podczas kontroli biletów. Co więcej, ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego wynika, iż pozwany W. N. w spornym okresie był zatrudniony w PPHU (...) sp. z o.o. w T. P., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika zakładu elektrotechnicznego, do której to pracy na terenie T. dojeżdżał codziennie na godzinę 7 rano. Biorąc zatem pod uwagę fakt zamieszkiwania przez pozwanego w M. przy ul. 25 stycznia 32 i zasady doświadczenia życiowego, pozwany nie mógł dojeżdżać do pracy komunikacją miejską, gdyż przedmiotowa podróż zajęłaby mu ok. 3 godzin w jedną stronę. Nielogiczne wydaje się być takie rozwiązanie w sytuacji, gdy pozwany dysponował samochodem marki N. (...), którym w znacznie szybszym czasie mógł dotrzeć do miejsca pracy. Powód z kolei w żaden sposób nie wykazał, aby osobą posługującą się dowodem osobistym nr (...), podczas dokonywania kontroli biletów w komunikacji miejskiej i dokonującą przejazdów bez biletów w okresach i miejscach wskazanych na drukach opłat dodatkowych załączonych do pozwu był pozwany W. N..

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt 1 wyroku powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., mając na uwadze zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Z uwagi na to, że powód przegrał proces, to jego zgodnie z tą zasadą, obciążają w całości koszty procesu. Sąd zasądził więc od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składało się 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Marta Ścisła